

Arrest

nr. 280 079 van 14 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 mei 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 juni 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Abashkhel (regio Nawroz Khel, district Tagab, provincie Kapisa, Afghanistan). Uw vader had een granaatappelboomgaard, wat genoeg opbracht voor jullie familie om van te leven. U heeft twee jongere broers en een jongere zus. Uzelf volgde religieus onderwijs en hielp uw vader in de boomgaard.

Ongeveer drie tot drie en een halve maand voor uw vertrek, werd de zus van uw vader, uw tante B. R.(...), vermoord door haar echtgenoot Q. S. (...). Die was bij de taliban aangesloten en verweet zijn vrouw dat ze samen met zijn neef H. (...) naar de dokter was geweest. Hij vond dat uw tante de eer van de familie besmeurd had door zich met zo'n ver familielid buitenshuis te vertonen. Toen uw vader hoorde dat zijn zus vermoord was, ging hij naar het huis van Q. S. (...) om te weten te komen wat er gebeurd was. Daarbij raakten uw vader en zijn schoonbroer verwikkeld in een ruzie, waarna Q.S.(...) uw vader neerschoot. Uw gezin rouwde gedurende veertig dagen over de dood van uw vader en uw tante. Eenmaal die veertig dagen afgelopen waren, kwamen de taliban naar uw huis om u te zoeken. Uw jongere broer opende de deur en zei dat u niet thuis was, waarna de taliban afdropen. U bleef nadien binnenshuis om te vermijden dat de taliban u zouden vinden. Twee weken later kwamen ze een tweede keer naar u op zoek. Opnieuw deed uw jongere broer de deur open en zei hij dat u niet thuis was. U leefde vervolgens gedurende ongeveer anderhalve maand opgesloten in huis. Drie tot drie en een halve maand na de dood van uw vader, rond 20 of 21 asad 1398 (Afghaanse kalender, komt overeen met 11 of 12 augustus 2019 in de westerse kalender) kondigden de taliban via de luidsprekers in het dorp aan dat alle jongens van het dorp zich moesten aanbieden in de moskee omdat de ongelovigen en de Arbaki (Afghaanse lokale politie) een offensief voorbereidden en de taliban jongens nodig hadden om te vechten in de jihad. U moest die avond naar de moskee gaan waar u een wapen zou krijgen. Toen uw moeder dit hoorde, begon ze te huilen omdat ze beseftte dat de taliban u nooit met rust zouden laten. Uw moeder stuurde u naar het huis van uw oom D. Z (...). Uw oom bracht u in contact met een smokkelaar met wie u naar Kabul reisde. Vandaar trok u met een bus naar Pakistan en Iran. Daar verbleef u drie maanden. Vervolgens was u anderhalve maand in Turkije. Na een reis van nog eens een maand kwam u aan in Servië. Daar had u telefonisch contact met uw moeder. Ze vertelde u dat de taliban ongeveer een maand na uw vertrek een dreigbrief hadden afgeleverd voor de deur, waarin stond dat ze naar u op zoek waren. Daarnaast vertelde ze ook dat uw oom na uw vertrek een paar keer in elkaar geslagen was door de taliban omdat ze hem ervan beschuldigden dat hij degene was die u had weggestuurd. U verbleef ongeveer drie maanden in Servië voor u naar België verder reisde. Op 23 maart 2021 vroeg u hier internationale bescherming aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat u niet naar hen hebt geluisterd. Daarnaast vreest u ook dat de echtgenoot van uw tante u zal vermoorden omdat hij schrik zal hebben dat u anders ooit wraak zal nemen op hem omwille van de moord op uw vader. Na de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 vluchtten uw moeder, uw twee jongere broers, uw jongere zus en uw oom D. Z. (...) vanuit Afghanistan naar Iran.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u een dreigbrief van de taliban neer (d.d. 22/6/1440) en drie foto's van uw moeder, broers en zus in Iran.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 4 maart 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002,

zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonde dat u op 14 april 2021 een leeftijd had die hoger lag dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting was, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Uit het feit dat u (i) bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 23 maart 2021 verklaarde minderjarig te zijn en (ii) op uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS zelfs na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij bleef volhouden een leeftijd te hebben van net geen 17 jaar (Notities persoonlijk onderhoud, d.d. 19 mei 2022, p. 4), blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. Deze vaststelling tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan.

U stelt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat u vreest dat Q. S. (...), de voormalige echtgenoot van uw tante, u daar zal doden om zo te voorkomen dat u wraak op hem zal nemen vanwege de dood van uw vader (NPO, p. 24). U heeft het Commissariaat-generaal hiervan echter niet kunnen overtuigen en dit omwille van onderstaande redenen.

Er dient vooreerst een fundamentele omissie in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te worden vastgesteld. U maakte van de hierboven aangehaalde, nochtans essentiële, vrees voor uw oom immers totaal geen gewag in uw verklaringen afgelegd op de DVZ, en dit terwijl u op de DVZ expliciet werd gevraagd naar de redenen die aanleiding gaven tot uw vlucht (DVZ, Vragenlijst CGVS, d.d. 15 juni 2021, punt 3.5). Het is hoogst bevreemdend dat u op de DVZ op geen enkel moment aanhaalde te vrezen dat Q. S. (...) u bij terugkeer naar Afghanistan zal vermoorden omdat hij eerder al uw vader vermoord heeft en vreest dat u wraak zal willen nemen voor deze moord.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de moord op uw vader op de DVZ ook op meerdere punten in strijd waren met wat u hierover verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo haalde u op de DVZ tot driemaal toe aan dat uw vader werd vermoord door de taliban omdat hij een spion was (DVZ, Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Deze versie van de feiten strookt echter niet met wat u hierover tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde. Daar stelde u namelijk dat uw vader werd vermoord door Q. S. (...) omdat ze verwickeld raakten in een ruzie nadat uw vader probeerde te weten te komen waarom Q. S. (...) de zus van uw vader vermoord had (NPO, p. 11). Hiermee geconfronteerd, stelde u in eerste instantie dat u op de DVZ had gezegd dat uw vader een spion was omdat de taliban, wanneer ze iemand doden, die persoon aankondigen als een spion om zo de moord te rechtvaardigen (NPO, p. 23). Toen u vervolgens werd gevraagd tegenover wie de taliban dan precies hadden verkondigd dat uw vader een spion was, veranderde u echter plots van mening. Ditmaal stelde u dat u op de DVZ nooit had gezegd dat uw vader een spion was en dat u enkel had gezegd dat uw vader gedood werd (NPO, p. 23). Deze uitleg is echter flagrant in strijd met uw eerdere verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud en ook met uw eerdere verklaringen op de DVZ (cf. supra). Bovendien kan deze uitleg ook niet verklaren waarom u het conflict tussen uw vader en Q. S. (...) en uw hieraan gerelateerde vrees niet vermeldde op de DVZ. De vaststelling dat u herhaaldelijk ongeloofwaardige en onderlinge tegenstrijdige verklaringen aflegde om de hierboven vastgestelde flagrante omissie te verklaren, haalt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor Q. S. (...) in ernstige mate onderuit.

Uw stelling dat men u op de DVZ had gezegd beknopt te zijn en niet te veel details te geven omdat u op het CGVS meer tijd zou krijgen om alles uit te leggen, doet hieraan geef afbreuk (NPO, p. 23). Dit is geen afdoende verklaring voor deze lacune in uw verklaringen voor de DVZ, die immers betrekking heeft op de grondslag van uw vrees. Indien de bevraging op de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad beperkter en specifiek is dan deze op het CGVS dan kan dit echter geenszins verklaren waarom u deze gebeurtenis niet naar waarheid toelichtte, zelfs niet vermeldde wanneer daar uitdrukkelijk naar werd gevraagd. Er werd u, zoals hierboven reeds opgemerkt, voor de DVZ immers gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (DVZ, Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Bovendien dient hierbij ook te worden gewezen op het feit dat u bij de DVZ wel vermeldde dat u niet bij de taliban wilde gaan omdat ze u altijd sloegen bij het voetbal (DVZ, Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat u de kans niet kreeg om alle aspecten van uw vrees voor de taliban aan bod te laten komen tijdens uw gesprek op de DVZ.

Uw tegenwerping dat de vertaler op de DVZ misschien een fout gemaakt had, kan evenmin ernstig genomen worden (NPO, p. 23). U bevestigde aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS immers dat uw verklaringen na afloop van het gesprek bij de DVZ aan u waren voorgelezen in het Pashtoe

(NPO, p. 4). Bovendien kan worden verwacht dat u deze zaken zou hebben opgemerkt toen u uw verklaringen na thuiskomst zelf nog eens vertaalde en dat u deze zaken bijgevolg aan het begin van het persoonlijk onderhoud zou hebben opgemerkt toen u werd gevraagd of u opmerkingen had over het gesprek bij de DVZ, quod non in casu (NPO, p. 3). Dit is des te opmerkelijk daar u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wel opmerkte dat het precieze tijdstip van de moord op uw vader tijdens uw gesprek bij de DVZ verkeerdelijk genoteerd was (NPO, p. 3).

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u wat betreft het ogenblik waarop uw vader vermoord werd ook bedenkelijke verklaringen aflegde. Tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de DVZ verklaarde u dat uw vader ongeveer vier jaar eerder gedood was door de taliban (Verklaring DVZ, d.d. 15 juni 2021, punt 13). U corrigeerde deze uitspraak weliswaar bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u stelde dat uw vader drie tot drie en een halve maand voor uw vertrek gedood werd (cf. supra). U slaagde er echter niet in om dit op een geloofwaardige manier te verklaren. Hiernaar gevraagd, stelde u dat u op de DVZ had gezegd dat uw vader drie tot drie en een halve maand voor uw vertrek werd gedood, maar dat de tolk het misschien niet goed had begrepen en drie tot drie en een half jaar noteerde (NPO, p. 3). Deze verklaring doet de wenkbrauwen fronsen, gezien op de DVZ werd genoteerd dat uw vader 'ongeveer vier jaar geleden' werd vermoord en er dus op geen enkel moment sprake was van een tijdsduur van drie of drie en een half jaar – laat staan drie of drie en een halve maand (cf. supra). De vaststelling dat u het moment van de dood van uw vader veel eerder in de tijd situeerde bij de DVZ dan op het CGVS en bovendien een weinig overtuigende verklaring geeft voor deze discrepantie, vormt een bijkomend element om te twijfelen aan uw geloofwaardigheid op dit punt.

Bovendien kan ook nog worden gewezen op het feit dat uw kennis over het conflict tussen uw vader en Q. S. (...) op enkele cruciale punten schromelijk tekort schoot. Zo wist u niet welke ziekte uw tante had waardoor zij plots dringend naar het ziekenhuis moest (NPO, p. 12). Gevraagd waarom de vader van Q. S. (...) zijn schoondochter toestemming gaf om met H. (...), de neef van zijn zoon, naar het ziekenhuis te gaan terwijl hij wist dat dit tegen de erecode inging, kwam u niet verder dan ontwijkend te stellen dat uw tante misschien ernstig ziek was en dat haar schoonvader niet zelf kon meegaan omdat ook hij ziek was (NPO, p. 14). U kon ook niet zeggen wat er na de moord op uw tante en uw vader gebeurde met H. (...) (NPO, p. 13). Nochtans speelt H. (...) een cruciale rol in uw relaas aangezien de problemen tussen uw tante en haar echtgenoot ontstaan waren doordat hij uw tante begeleid had naar het ziekenhuis. Er kan dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat u zou kunnen vertellen hoe Q. S. (...) tegenover H. (...) reageerde na de dubbele moord op zijn echtgenote en uw vader, quod non in casu (NPO, p. 13). Uw gebrekkige kennis van het conflict dat de aanleiding gaf voor uw vlucht, tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Het is in dit verband ook veelzeggend dat u niet bleek te kunnen vertellen op welke manier de ruzie tussen uw vader en Q. S. (...) precies uit de hand was gelopen. Ondanks het feit dat de burens van uw tante – die slechts vijftien tot twintig minuten van uw eigen huis af woonde - van de ruzie getuige geweest waren, deed u als oudste zoon geen enkele poging om te weten te komen wat er precies was gebeurd. U ging niet met de burens praten en hoorde ook niet van iemand anders enige details (NPO, p. 15). Uw tegenwerping dat u in rouw was en dat niemand met u praatte over het incident omdat ze uw rouwproces niet wilden verergeren, is weinig overtuigend (NPO, p. 15). Deze verklaring wringt immers met uw eerdere verklaring dat uw vader na de moord op zijn zus naar Q. S. (...) toeging omdat het moeilijk was voor hem om te aanvaarden dat zijn zus was gedood zonder dat hij de reden daarvoor kende (NPO, p. 15). Gevraagd waarom een dergelijke redenering voor uzelf niet van toepassing was na de dood van uw vader, stelde u dat de burens u enkel zouden verteld hebben wat u al wist, namelijk dat uw vader daar was om te ontdekken waarom zijn zus vermoord was (NPO, p. 15). Binnen een tribale Afghaanse maatschappij, waar u als oudste zoon de opvolger van uw vader was, kan deze redenering de door u getoonde desinteresse in het lot van uw vader maar moeilijk verklaren. Uw weinig doorleefde en weinig specifieke verklaringen over de moord op uw vader bevestigen alleen maar het ongeloofwaardig karakter van uw relaas op dit punt.

Daarnaast stemt het ook tot nadenken dat u geen documenten voorlegde waaruit zou kunnen blijken dat uw vader overleden is en u ook nooit aan uw moeder heeft gevraagd of zij over dergelijke documenten beschikt (NPO, p. 16). Uw tegenwerping dat uw moeder begint te huilen als u hierover praat, volstaat niet om uw nalaten ter zake te verklaren (NPO, p. 16). Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u ook na afloop van het persoonlijk onderhoud geen bijkomende documenten over de dood van uw vader neerlegde, ondanks het feit dat u hier expliciet naar werd gevraagd (NPO, p. 16).

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk dat (i) uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang komt doordat u het CGVS intentioneel misleidde over uw leeftijd, (ii) u de vrees voor uw oom niet vermeldde tijdens uw verklaringen bij de DVZ; (iii) u weinig geloofwaardige en onderling tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode waarin en de reden waarom uw vader vermoord werd door Q. S. (...) en (iv) u weinig doorleefde en weinig specifieke verklaringen aflegde over de precieze omstandigheden waarin uw vader door Q. S. (...) gedood werd en (v) u geen enkel document neerlegde om de dood van uw vader te attesteren en hier ook niet naar gevraagd hebt bij uw moeder, dient te worden geconcludeerd dat aan uw verklaringen inzake de dood van uw vader geen geloof gehecht kan worden.

Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw stelling dat uw vader door Q. S. (...) werd vermoord, komt uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling te staan. Hierdoor dient ook ernstig te worden getwijfeld aan uw stelling dat u drie tot drie en een halve maand later door de taliban werd gerekruteerd.

Bovendien legde u ook in verband met uw rekrutering door de taliban herhaaldelijk ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw gesprek op de DVZ, toen u hiernaar werd gevraagd, dat u nooit persoonlijke bedreigingen had ontvangen van de taliban (DVZ, Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, daarentegen, stelde u plots dat de taliban voorafgaand aan uw vlucht twee keer bij u thuis naar u op zoek kwamen, waarna u uit schrik dat ze u zouden rekruteren drie en een halve maand lang uw woning niet meer verliet (NPO, p. 17 en p. 18). Deze tegenstrijdigheid doet verder twifelen aan uw relaas. Daarnaast verklaarde u op het CGVS ook dat uw moeder een maand nadat u Afghanistan had verlaten een dreigbrief van de taliban had ontvangen (NPO, p. 11). Uw moeder bracht u volgens uw verklaringen bovendien reeds van deze dreigbrief op de hoogte toen u in Servië was – en dus voordat u uw verklaringen bij de DVZ aflegde (NPO, p. 11). Gevraagd waarom u deze dreigbrief niet vermeldde toen u hier op de DVZ naar werd gevraagd, stelde u dat u op de DVZ begrepen had dat gevraagd werd naar een persoonlijke bedreiging, terwijl een brief die van de taliban komt geen persoonlijke bedreiging is. U voegde hieraan toe dat de dreigbrief die u ontving niet van één taliban kwam, omdat er zoveel taliban zijn (NPO, p. 24). Deze uitleg houdt echter geen steek en is ook strijdig met wat u hierover eerder verklaarde. De taliban kwamen immers persoonlijk naar u op zoek in uw woning, wat u evenmin vermeldde op de DVZ (cf. supra). De vaststelling dat u op de DVZ stelde dat u nooit persoonlijke bedreigingen had ontvangen terwijl u voorafgaand aan uw vertrek drie maanden ondergedoken leefde omdat u door de taliban werd gezocht, haalt de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde rekrutering verder onderuit.

Het is bovendien weinig geloofwaardig dat de taliban zich tot tweemaal toe door uw jongere broer zouden laten afschepen, zonder uw huis binnen te komen om naar u op zoek te gaan (NPO, p. 17). Het is ook merkwaardig dat u, indien de taliban werkelijk tot twee keer toe naar u op zoek kwamen en u niet door hen gerekruteerd wilde worden, na hun bezoek gewoon thuis afwachtte zonder verdere voorzorgsmaatregelen te nemen (NPO, p. 18). Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u vervolgens wel vrijwillig naar de moskee ging toen de taliban alle jongeren van het dorp opriepen om zich te melden (NPO, p. 18). Hierdoor deed u immers uw eerdere pogingen om u voor de taliban te verbergen in uw eigen woning teniet. Uw tegenwerping dat de taliban gezegd hadden dat ze zouden komen kijken of jullie thuis waren als jullie niet naar de moskee kwamen, volstaat niet om dit bevreemdende gedrag te verklaren (NPO, p. 18). Dat de taliban u wilde rekruteren, wist u immers ook al voordat u naar de moskee ging, aangezien het via luidsprekers was aangekondigd (NPO, p. 11). Ook uw tegenwerping dat de taliban mensen nodig hadden om te vechten en u daarom dwongen om de wapens op te nemen in de veronderstelling dat u zo de dood zou vinden, volstaat niet om uw roekeloze gedrag te verklaren (NPO, p. 19). Het gaat immers louter om een vermoeden van uw kant dat u niet in concreto aantoonde. Dit geldt des te meer aangezien Q. S. (...), de voormalige echtgenoot van uw tante door wie u vreesde vermoord te worden en die tevens ook een lokale commandant van de taliban was, ook in de moskee aanwezig was (NPO, p. 17). Dat uw moeder pas na uw bezoek aan de moskee besepte dat de taliban u niet met rust zouden laten, is dan ook weinig overtuigend (NPO, p. 11).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat geen geloof gehecht kan worden aan uw stelling dat u in Afghanistan door de taliban bedreigd en gerekruteerd werd. U geeft met andere woorden onvoldoende zicht op de motieven waarvoor u Afghanistan heeft verlaten.

Wat betreft uw opmerking dat uw oom D. Z. (...) na uw vertrek door de taliban in elkaar werd geslagen omdat hij er door hen van werd beschuldigd dat hij u had geholpen om te ontsnappen (NPO, p. 20), dient te worden vastgesteld dat het hier louter om een blote bewering van uw kant gaat die niet volstaat om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u amper iets wist te vertellen over de problemen die uw oom in Afghanistan ondervond.

Zo wist u niet hoe vaak hij door de taliban in elkaar geslagen werd. Verder dan dat het 'een paar keer' gebeurde, kwam u niet (NPO, p. 20). U kon ook geen details geven over de precieze omstandigheden waarin dit gebeurde (NPO, p. 20). U wist niet hoe lang nu uw vertrek hij in elkaar geslagen werd, door hoeveel mannen hij in elkaar geslagen werd en of Q. S. (...) daarbij al dan niet aanwezig was (NPO, p. 22). Evenmin wist u of de taliban na het afleveren van de dreigbrief nog naar uw eigen huis waren gekomen (NPO, p. 20). U kon ook niet vertellen of uw moeder en broers problemen hadden gekend na de machtsovername door de taliban of wat de reden was voor hun vlucht naar Iran (NPO, p. 20). Uw tegenwerping dat u niet zoveel met uw moeder heeft gepraat om haar deze zaken te vragen, houdt geen steek (NPO, p. 20). Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud stelde u immers dat u anderhalve maand tot twee maand voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud nog met uw moeder had gepraat (NPO, p. 8). Dat u desondanks niet meer moeite heeft gedaan om meer informatie over bovenstaande zaken te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Uw stelling dat uw broers moesten vluchten naar Iran omdat ze vreesden dat Q. S. (...) hen zou vermoorden, volstaat niet om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Dit door u aangehaalde argument kan in het licht van het reeds vastgestelde ongeloofwaardig karakter van deze vrees niet overtuigen (cf. supra en NPO, p. 20). Het stemt in dit verband overigens ook tot nadenken dat u deze aanleiding voor de vlucht van uw familie pas aanhaalde nadat u tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd werd of uw jongere broers na uw vertrek uit Afghanistan problemen gekend hadden met Q. S. (...) (NPO, p. 20).

Uw stelling dat uw familie moest vluchten naar Iran omdat uw oom D. Z. (...) vroeger bij de Arbaki (lokale politie) werkte, kan evenmin overtuigen (NPO, p. 21). Ook deze aanleiding voor hun vlucht haalde u pas aan toen u werd gevraagd hoe u te weten was gekomen dat uw oom in Afghanistan voor de Arbaki had gewerkt (NPO, p. 20). Bovendien legde u in verband met de werkzaamheden van uw oom voor de Arbaki ook tegenstrijdige verklaringen af. Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud stelde u immers dat uw oom stopte met werken voor de Arbaki toen jullie een probleem kregen (NPO, p. 7). Toen u aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of er een concrete aanleiding was waarom uw oom stopte met werken voor de Arbaki, legde u echter heel andere verklaringen af (NPO, p. 21). Ditmaal stelde u dat hij preventief stopte omdat hij schrik had dat hij gezien zou worden door de taliban tijdens zijn verplaatsingen naar het districtscentrum (NPO, p. 21). Deze weinig coherente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw stelling dat uw oom voor de Arbaki werkte nog verder. Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat u doorheen het persoonlijk onderhoud verschillende afwijkende verklaringen aflegde over het moment waarop uw oom stopte met werken voor de Arbaki. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud stelde u immers dat dit gebeurde toen u ongeveer 12 of 13 jaar oud was, terwijl u aan het einde van het persoonlijk onderhoud zei dat u 10 of 11 jaar oud was toen uw oom stopte met werken voor de Arbaki (NPO, p. 7 en p. 22). Hoe dan ook is het bevreemdend dat u zich dit nog zou herinneren, aangezien u volgens uw verklaringen slechts ontdekte dat uw oom voor de Arbaki gewerkt had toen uw moeder in Iran was (NPO, p. 22). Het is in dit verband ook veelzeggend dat u niet kon vertellen wat de functie als informant van uw oom precies inhield (NPO, p. 7 en p. 22). Uw tegenwerping dat u dit niet kon weten omdat zijn job als informant geheim was (NPO, p. 7), volstaat niet als verklaring voor uw onwetendheid. U staat immers nog steeds in contact met uw familie in Iran en u had hier dus via uw moeder naar kunnen informeren voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud, wat u naliet (cf. supra). Uw vele vage en onderling tegenstrijdige verklaringen over de tewerkstelling van uw oom bij de Afghaanse autoriteiten, halen de geloofwaardigheid ervan totaal onderuit. Uit de door u aangehaalde tewerkstelling van uw oom bij de Arbaki kan dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Uit het bovenstaande volgt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. Evenmin heeft u aangetoond dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheids-situatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden

dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkings-aantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tagab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi

/ Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële

steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht kunnen stellen. De door u neergelegde dreigbrief van de taliban kan uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is gebleken (cf. supra). Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De door u neergelegde foto's van uw moeder, broers en zus vormt louter een indicatie van het feit dat zij zich in Iran bevinden. Uit deze foto's kan niet worden afgeleid dat het wel degelijk om uw gezinsleden gaat. Evenmin kan uit deze foto's een nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Allereerst gaat verzoeker in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht hij de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen. Verzoeker houdt vol de waarheid te hebben verteld over zijn leeftijd, hetgeen wordt betwist door de commissaris-generaal. Hij licht toe: *"Verzoekende partij heeft haar echte leeftijd gestaafd met haar Taskara en baseert zich op hetgeen haar moeder heeft verklaard wat betreft haar leeftijd. Zij is immers nog steeds de enige die weet wanneer verzoekende partij geboren is."*

Vervolgens ontkent verzoeker dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en tijdens het gehoor op het CGVS. Hij stelt dat hij op de DVZ verschillende keren werd onderbroken en op geen enkel ogenblik zijn relaas kon doen, details kon geven of misverstanden kon uitklaren. Bijgevolg meent verzoeker: *"Het gaat dan ook niet op om een groot deel van de beslissing te baseren op vermeende tegenstrijdigheden met hetgeen er genoteerd werd op de DVZ terwijl dat bezwaarlijk als een volwaardig en/of adequaat gehoor kan worden beschouwd. Pas op het CGVS kreeg zij de kans om haar relaas te doen en uit te leggen wat zij bedoelde op de DVZ."* Verder wijt verzoeker de inconsistentie in zijn verklaringen over de moord op zijn vader aan het feit dat hij op de DVZ alles moest samenvatten. Hij verduidelijkt: *"Wanneer zij haar aldus vroegen waarom haar vader vermoord werd, besloot zij op de zeer korte versie te geven, namelijk de reden die de Taliban gaf om de moor op haar vader te rechtvaardigen (namelijk dat hij beschuldigd werd een spion te zijn). De echte reden was veel gecompliceerder en heeft zij uitvoerig uiteen gezet tijdens haar gehoor."* Verzoeker verwijt het CGVS onredelijk te werk te zijn gegaan en de essentie van het relaas naast zich te hebben neergelegd.

Verzoeker betoogt hierover: *“Ook wanneer verzoekende partij – voor de aanvang van het groot gehoor – de fouten in de DVZ gehoor opmerkte en corrigeerde, acht verwerende partij blijkbaar onvoldoende en legt alle opmerkingen van verzoekende partij naast zich neer en blijft zij zich verder focussen op dat gehoor bij de DVZ.”*

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat hij niet weet hoe de ruzie tussen zijn vader en zijn oom Q.S. uit de hand is gelopen, repliceert verzoeker dat zijn hele familie in rouw was en hij bijgevolg zijn familie hierover niet wou bevragen en zichzelf hierdoor niet in gevaar wou brengen. Verder betwist verzoeker het verwijt van de verwerende partij dat hij geen details kon geven over de problemen die zijn oom ondervond in Afghanistan. Hij betoogt hierover: *“Wat verwacht verwerende partij dan van verzoekende partij? Zij was niet in Afghanistan toen dat gebeurde en heeft de informatie ook maar van haar moeder gekregen. Zij kan bezwaarlijk verwacht worden alles in detail te kunnen uitleggen. Bovendien vertelt haar moeder haar ook niet veel over, enerzijds omdat zij evenmin van de details op de hoogte is, anderzijds omdat zij verzoekende partij niet nog meer stress en zorgen wilde bezorgen.”*

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker meent dat het onmogelijk is terug te keren naar *“even waar in Afghanistan”*. Verder stelt hij dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Afghanistan sinds de machtsovername van de taliban grondig is gewijzigd; hij meent dat er een vergroot risico is op bedreigingen, foltering, afpersing, ontvoering of moord voor *“verwesterde Afghanen”*. Verzoeker verwijst in dit verband naar en citeert uitgebreid uit landeninformatie, rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en andere bronnen. Hij klaagt aan dat de verwerende partij geen enkele rekening heeft gehouden met zijn profiel, namelijk met het feit dat hij al bijna twee jaar in België verblijft en volledig verwesterd is.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de preciaire en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in heel Afghanistan sinds de herovering van Afghanistan door de taliban na de terugtrekking van de Amerikaanse troepen vanaf 1 mei 2021. Er kan volgens hem dan ook niet meer worden gesteld dat hij zich elders in het land zou kunnen vestigen. Hij haalt hiertoe tal van landeninformatie aan.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker het rapport *‘NANSEN PROFIEL 3-21: Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek’* van oktober 2021 (stuk 3).

3. Aanvullende nota

3.1. De verwerende partij maakt op 30 september 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer samen met een Belgisch tewerkstellingsattest en een begeleidende mail van zijn werkgever.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker, afkomstig uit Abashkhel, regio Nawroz Khel, district Tagab, provincie Kapisa, verklaart Afghanistan te hebben verlaten (i) uit vrees te worden vermoord door Q.S., de voormalige echtgenoot van zijn tante, die zo wil voorkomen dat verzoeker wraak zal nemen vanwege de dood van zijn vader, en (ii) omdat de taliban zouden hebben getracht hem te rekruteren. Daarnaast geeft hij aan dat zijn familie na de machtsovername door de taliban moest vluchten naar Iran omdat zijn oom D.Z. vroeger bij de Arbaki (lokale politie) werkte.

5.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 5, map met documenten). Hierover kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt.

Los van het feit dat verzoeker van de dreigbrief die zijn moeder een maand na zijn vertrek zou hebben ontvangen van de taliban, slechts een fotokopie neerlegt, bemerkt de commissaris-generaal terdege dat *“uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat.”* (AD CGVS, stuk 6, COI Focus *“Afghanistan – corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021).

Zulk stuk biedt dan ook geen garantie over de authenticiteit ervan en maakt dat aan deze (fotokopie van de) dreigbrief dan ook slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegekend.

De foto's van zijn moeder, broers en zus vormen louter een indicatie van het feit dat bepaalde personen zich in Iran bevinden. Uit deze foto's kan niet worden afgeleid dat het wel degelijk om verzoekers gezinsleden gaat, laat staan dat hieruit de reden blijkt waarom zij zich in Iran zouden bevinden. Deze foto's volstaan op zich niet om verzoekers persoonlijke problemen en zijn nood aan bescherming aannemelijk te maken.

Bij aanvullende nota legt verzoeker nog een tewerkstellingsattest neer ter bevestiging van zijn professionele werkzaamheden in België alsook een begeleidende mail van zijn werkgever waarin zijn goede prestaties en positieve ingesteldheid worden benadrukt. Deze elementen houden evenwel geen verband met zijn vluchtrelaas, maar zullen worden meegenomen in het kader van verzoekers vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet verder worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.3. De commissaris-generaal besluit vooreerst dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake de dood van zijn vader en zijn vrees te worden gedood door zijn oom Q.S. Hij stelt immers vast dat (i) verzoekers algemene geloofwaardigheid in het gedrang komt doordat hij het CGVS intentioneel misleidde over zijn leeftijd, (ii) hij zijn vrees voor zijn oom niet vermeldde tijdens zijn verklaringen bij de DVZ, (iii) hij weinig geloofwaardige en onderling tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode waarin en de reden waarom zijn vader werd vermoord door Q. S., en (iv) verzoeker weinig doorleefde en weinig specifieke verklaringen aflegde over de precieze omstandigheden waarin zijn vader door Q. S. zou zijn gedood en (v) hij geen enkel document neerlegde om de dood van zijn vader te attesteren en hier ook niet naar heeft gevraagd bij zijn moeder.

Doordat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers stelling dat zijn vader door Q.S. werd vermoord, zo vervolgt de commissaris-generaal, dient ook te worden getwijfeld aan zijn bewering dat hij kort hierna door de taliban werd gerekruteerd. Verder stelt de commissaris-generaal in verband met de beweerde rekrutering door de taliban vast dat (vi) verzoeker herhaaldelijk ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegde, (vii) de modus operandi van de taliban weinig aannemelijk is, en (viii) verzoekers roekeloze gedrag evenzeer weinig geloofwaardig is.

Daarnaast hecht de commissaris-generaal geen geloof aan de bewering dat zijn oom D.Z. na verzoekers vertrek door de taliban in elkaar zou zijn geslagen omdat hij ervan beschuldigd werd dat hij verzoeker had geholpen te ontsnappen; hij wist immers amper iets te vertellen over de problemen die zijn oom in Afghanistan ondervond (ix).

Verzoeker kon evenmin vertellen of zijn moeder en broers nog problemen hadden gekend na de machts-overname door de taliban of wat de reden was voor hun vlucht naar Iran (x).

Tot slot bemerkt de commissaris-generaal dat (xi) door zijn vele vage en onderling tegenstrijdige verklaringen over de tewerkstelling van zijn oom D.Z. bij de Arbaki (lokale politie), er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers bewering dat zijn familie moest vluchten naar Iran omwille van deze tewerkstelling.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na lezing van het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat deze bevindingen van de commissaris-generaal steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.4. Naar aanleiding van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 14 april 2021 werd verzoeker 21,5 jaar oud geschat met een standaarddeviatie van 2 jaar, hetgeen betekent dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker op die datum evengoed 19,5 jaar oud was (AD CGVS, beslissing dienst Voogdij).

Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden (NPO, p. 4).

De vergoelijking van verzoeker dat hij volhardt in zijn verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd omdat hij zich heeft gebaseerd op wat zijn moeder hem heeft verteld, overtuigt allerminst. Deze loutere bewering toont niet aan dat hij niet in staat zou zijn om zijn leeftijd meer correct in te schatten. Waar verzoeker nog opwerpt dat hij zijn leeftijd heeft gestaafd met zijn taskara, bemerkt de Raad dat verzoeker op geen enkel moment in de asielprocedure zijn taskara heeft voorgelegd. Hij verklaarde voor de DVZ overigens dat zijn taskara nog in Afghanistan ligt (verklaringen DVZ, punt 25). Verzoeker kan hier dan ook niet dienstig naar verwijzen.

De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet, houdt reeds een negatieve indicatie in en ondermijnt, zoals op correcte wijze wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, zijn algemene geloofwaardigheid.

5.5. In de mate verzoeker de inconsistenties in zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ en het CGVS wijt aan het feit dat hij verschillende keren zou zijn onderbroken op de DVZ en geen mogelijkheid had om zijn relaas te doen, details te geven of misverstanden te kunnen uitklaren, overtuigt hij allerminst.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het interview op de DVZ werd bijstaan door een tolk die het Pashtoe machtig is. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de CGVS-vragenlijst in het Pashtoe aan verzoeker werd voorgelezen, wat hij ook heeft bevestigd op het CGVS (NPO, p. 4) en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst). Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat in het verslag werd opgenomen geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Bovendien bevestigde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij op het interview op de DVZ alle essentiële elementen had kunnen vertellen (NPO, p. 3). Behalve een correctie aan zijn verklaringen gedaan op de DVZ omtrent het precieze tijdstip van de moord op zijn vader, maakte verzoeker geen gewag van enig tolk- of taalprobleem noch had hij verdere opmerkingen over het verloop van het gehoor bij de DVZ of over de verklaringen die hij daar had afgelegd.

De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het interviewverslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken tijdens het interview of in de vragenlijst aan te kaarten. Indien het interview bij de DVZ niet naar behoren zou zijn verlopen of indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ niet volledig zou zijn geweest of nog andere fouten zou bevatten, dan kan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang

van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Niets weerhield verzoeker ervan om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord bij de DVZ. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. Het is dan ook niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, kan nergens in de notities van het persoonlijk onderhoud worden gelezen dat verzoeker melding zou hebben gemaakt van onderbrekingen tijdens zijn interview op de DVZ.

Verzoeker wees bij het CGVS wel op de beperkte tijdsduur van het interview bij de DVZ maar dit biedt evenmin enige verschoning voor zijn tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen. Verzoeker werd er bij aanvang van het interview op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft.

Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CGVS coherente verklaringen aflegt, zoals over de moord op zijn vader, en hij op de DVZ dé grondslag van zijn vrees vermeldt, namelijk de vrees door Q.S. te worden vermoord. De bewering dat verzoeker bij de DVZ geen details kon geven, klemmt des te meer nu hij aldaar wel vermeldde zich niet te willen aansluiten bij de taliban omdat die hem altijd sloegen bij het voetbal (DVZ, Vragenlijst CGVS, punt 3.5), wat in deze context niet meer dan een detail is. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt niet de kans te hebben gekregen om alle aspecten van zijn vrees aan bod te laten komen tijdens zijn interview bij de DVZ.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift nog betoogt dat hij op de DVZ de werkelijke reden voor de moord op zijn vader door de taliban beknopt hield door te stellen dat zijn vader werd vermoord omdat hij een spion was, spreekt hij zich overigens voor de zoveelste maal tegen. Immers, nadat het CGVS hem confronteerde met zijn tegenstrijdige verklaringen over de moord op zijn vader, repliceerde verzoeker dat hij op de DVZ nooit verklaard had dat zijn vader werd vermoord omdat hij een spion was, maar dat hij enkel had gezegd dat zijn vader gedood werd (NPO, p.23).

Waar verzoeker nog aanklaagt dat de verwerende partij de door hem gedane aanpassingen aan zijn verklaringen wat betreft het ogenblik waarop zijn vader werd vermoord, volledig naast zich neerlegt en zich verder blijft focussen op zijn verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ, kan hij niet worden gevolgd. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert immers dat verzoeker voor deze discrepantie (vier jaar geleden tegenover drie en een halve maand voor zijn vertrek) een weinig overtuigende verklaring geeft: *"Hiernaar gevraagd, stelde u dat u op de DVZ had gezegd dat uw vader drie tot drie en een halve maand voor uw vertrek werd gedood, maar dat de tolk het misschien niet goed had begrepen en drie tot drie en een half jaar noteerde (NPO, p. 3). Deze verklaring doet de wenkbrauwen fronsen, gezien op de DVZ werd genoteerd dat uw vader 'ongeveer vier jaar geleden' werd vermoord en er dus op geen enkel moment sprake was van een tijdsduur van drie of drie en een half jaar – laat staan drie of drie en een halve maand (cf. supra)."* De vaststelling dat verzoeker het moment van de dood van zijn vader veel eerder in de tijd situeerde bij de DVZ dan op het CGVS en bovendien een weinig overtuigende verklaring geeft voor deze discrepantie, vormt zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt een bijkomend element om te twijfelen aan zijn geloofwaardigheid op dit punt.

Door louter de gedane bevindingen te bekritisieren en te ontkennen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen die hier anders over doen denken.

Het feit dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud emotioneel was, is geen vergoelijking voor de vastgestelde incoherenties. Zijn emotionele toestand doet immers niets af aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen en de redelijke verwachting dat een verzoeker, ondanks de emoties, bij machte is om coherente verklaringen af te leggen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij hiertoe wel degelijk in staat was en hij omstandige en precieze verklaringen kon geven. Evenmin houdt zijn emotionele toestand tijdens het gehoor enige indicatie in omtrent de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

5.6. Ter vergoelijking voor het beperkt aantal details die hij geeft over de aanleiding van de moord op zijn vader, argumenteert verzoeker dat hij en zijn familie in rouw waren en hij niet iedereen hierover wou uithoren. Verzoeker weet echter niet te overtuigen. Weten op welke manier de ruzie tussen zijn vader en Q.S. precies uit de hand was gelopen, is immers essentieel om zijn vrees door Q.S. correct te kunnen inschatten. De vaststelling dat verzoeker, die binnen een tribale Afghaanse maatschappij als oudste zoon de opvolger van zijn vader was, zich niet de moeite heeft getroost zich hier verder naar te informeren, getuigt van een laconieke houding en wijst op een desinteresse in het lot van zijn vader, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder op de helling zet.

5.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de bovenvermelde onwetendheden, vaagheden en tegenstrijdigheden in zijn vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. Doordat geen geloof wordt gehecht aan zijn bewering dat zijn vader door Q.S. werd vermoord, oordeelt de commissaris-generaal met recht dat tevens moet worden getwijfeld aan verzoekers stelling dat hij drie tot drie en een halve maand later door de taliban werd gerekruteerd.

Bovendien legde verzoeker ook in verband met zijn rekrutering door de taliban herhaaldelijk weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen af. De commissaris-generaal stelt terdege: *“Zo verklaarde u tijdens uw gesprek op de DVZ, toen u hiernaar werd gevraagd, dat u nooit persoonlijke bedreigingen had ontvangen van de taliban (DVZ, Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, daarentegen, stelde u plots dat de taliban voorafgaand aan uw vlucht twee keer bij u thuis naar u op zoek kwamen, waarna u uit schrik dat ze u zouden rekruteren drie en een halve maand lang uw woning niet meer verliet (NPO, p. 17 en p. 18). Deze tegenstrijdigheid doet verder twifelen aan uw relaas. Daarnaast verklaarde u op het CGVS ook dat uw moeder een maand nadat u Afghanistan had verlaten een dreigbrief van de taliban had ontvangen (NPO, p. 11). Uw moeder bracht u volgens uw verklaringen bovendien reeds van deze dreigbrief op de hoogte toen u in Servië was – en dus voordat u uw verklaringen bij de DVZ aflegde (NPO, p. 11). Gevraagd waarom u deze dreigbrief niet vermeldde toen u hier op de DVZ naar werd gevraagd, stelde u dat u op de DVZ begrepen had dat gevraagd werd naar een persoonlijke bedreiging, terwijl een brief die van de taliban komt geen persoonlijke bedreiging is. U voegde hieraan toe dat de dreigbrief die u ontving niet van één taliban kwam, omdat er zoveel taliban zijn (NPO, p. 24). Deze uitleg houdt echter geen steek en is ook strijdig met wat u hierover eerder verklaarde. De taliban kwamen immers persoonlijk naar u op zoek in uw woning, wat u evenmin vermeldde op de DVZ (cf. supra). De vaststelling dat u op de DVZ stelde dat u nooit persoonlijke bedreigingen had ontvangen terwijl u voorafgaand aan uw vertrek drie maanden ondergedoken leefde omdat u door de taliban werd gezocht, haalt de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde rekrutering verder onderuit.*

Het is bovendien weinig geloofwaardig dat de taliban zich tot tweemaal toe door uw jongere broer zouden laten afschepen, zonder uw huis binnen te komen om naar u op zoek te gaan (NPO, p. 17). Het is ook merkwaardig dat u, indien de taliban werkelijk tot twee keer toe naar u op zoek kwamen en u niet door hen gerekruteerd wilde worden, na hun bezoek gewoon thuis afwachtte zonder verdere voorzorgsmaatregelen te nemen (NPO, p. 18). Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u vervolgens wel vrijwillig naar de moskee ging toen de taliban alle jongeren van het dorp opriepen om zich te melden (NPO, p. 18). Hierdoor deed u immers uw eerdere pogingen om u voor de taliban te verbergen in uw eigen woning teniet. Uw tegenwerping dat de taliban gezegd hadden dat ze zouden komen kijken of jullie thuis waren als jullie niet naar de moskee kwamen, volstaat niet om dit bevreemdende gedrag te verklaren (NPO, p. 18). Dat de taliban u wilde rekruteren, wist u immers ook al voordat u naar de moskee ging, aangezien het via luidsprekers was aangekondigd (NPO, p. 11). Ook uw tegenwerping dat de taliban mensen nodig hadden om te vechten en u daarom dwongen om de wapens op te nemen in de veronderstelling dat u zo de dood zou vinden, volstaat niet om uw roekeloze gedrag te verklaren (NPO, p. 19). Het gaat immers louter om een vermoeden van uw kant dat u niet in concreto aantoonde. Dit geldt des te meer aangezien Q. S. (...), de voormalige echtgenoot van uw tante door wie u vreesde vermoord te worden en die tevens ook een lokale commandant van de taliban was, ook in de moskee aanwezig was (NPO, p. 17). Dat uw moeder pas na uw bezoek aan de moskee beseftte dat de taliban u niet met rust zouden laten, is dan ook weinig overtuigend (NPO, p. 11).”

Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen verweer tegen deze motieven van de bestreden beslissing. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij in Afghanistan door de taliban werd bedreigd en gerekruteerd.

5.8. Ook wat betreft de gebrekkige kennis over de problemen die zijn oom D.Z. in Afghanistan zou hebben ondervonden naar aanleiding van zijn vertrek, slaagt verzoeker er met zijn betoog dat hij zelf niet in Afghanistan was op het moment van de feiten en hij de informatie ook maar van zijn moeder heeft gekregen, niet in hier anders over te doen denken. De Raad meent dat het voor een verzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om de evolutie van zijn persoonlijke problemen op te volgen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een vrees doen ontstaan. In dit opzicht mag van verzoeker dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij, die anderhalve maand tot twee maand voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud nog met zijn moeder had gepraat (NPO, p. 8), zijn moeder verder zou hebben bevraagd naar de problemen die zijn oom omwille van hem zou hebben ondervonden. De vaststelling dat verzoeker desondanks niet meer moeite heeft gedaan om meer informatie over elementen die integraal deel uitmaken van de kern van zijn vrees voor vervolging, te

achterhalen, getuigt van een gebrek aan interesse en ondermijnt verder de door hem aangehaalde problemen met de taliban. Dat zijn moeder evenmin van alle details op de hoogte is, kan gelet op de ernst van de feiten, niet overtuigen, te meer het haar broer betreft met wie zij duidelijk een goede band heeft nu hij haar in vertrouwen nam door te vertellen dat hij bij de Arbaki werkte, iets wat geheim diende te blijven (NPO, p. 7, 21)

Verder gaat verzoeker er met zijn betoog aan voorbij dat hij evenmin kon vertellen of zijn moeder en broers zelf problemen hadden gekend na de machtsovername door de taliban of wat de reden was voor hun vlucht naar Iran (NPO, p. 20). De bewering dat zijn moeder er niet veel over vertelde omdat zij hem niet nog meer stress wilde bezorgen, kan niet ernstig worden genomen. Zijn moeder moet immers hebben geweten dat haar zoon er alle belang bij heeft om over alle actuele informatie te beschikken in het kader van zijn beschermingsverzoek waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij net wel alle mogelijke details zou meegeven.

5.9. De overige motieven in de bestreden beslissing, zoals samengevat in punt 5.3., die terecht zijn en determinerend, laat verzoeker volledig ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.10. De voorgelegde documenten, gekenmerkt door hun beperkte inhoud en bewijswaarde, worden niet aangevuld en geruggesteund door aannemelijke verklaringen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad bijgetreden.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers beweerde problemen met zijn oom Q.S., noch aan zijn voorgehouden rekrutering door de taliban enig geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.11. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op het feit dat hij bijna twee jaar in België verblijft en betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban als 'verwesterd' zal worden beschouwd.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 19 mei 2022, dit is ruim negen maanden na de machtsovername door de taliban, van deze vrees en dergelijke nood aan bescherming geen gewag heeft gemaakt.

Wat betreft de huidige 'geldende normen' in de Afgaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan, stelt de Raad op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door beide partijen voorgelegd – in casu het verzoekschrift en de aanvullende nota van verwerende partij, het volgende vast.

Volgens de landeninformatie is de visie van de taliban op de sharia gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is deze visie ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus" januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden

bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesies” (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan*” augustus 2022, p. 68 en p. 70).

Daargelaten de vraag of de taliban iedereen die uit Europa terugkeert als zodanig zullen kunnen identificeren, oordeelt de Raad dat uit voormelde objectieve landeninformatie niet blijkt dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa ipso facto een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verder zal niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert daadwerkelijk verwesterd zijn dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Voorts geeft de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet aan dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er blijkt immers niet dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Gelet op de beschikbare landeninformatie, moet bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is, rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "*Afghanistan Guidance Note*" van april 2022, p. 81).

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de taliban zouden hebben aangekondigd dat afgewezen asielzoekers die terugkeren door de rechtbanken zouden worden berecht, stelt de Raad vast dat het artikel dat verzoeker citeert en waarvan hij de weblink vermeldt, slechts een selectieve lezing maakt van het oorspronkelijke artikel in het Oostenrijkse dagblad Kronen Zeitung waarnaar in het artikel van informogrants.net wordt verwezen. Daaruit blijkt dat het van belang is om de precieze inhoud van het gesprek en de bijzondere context ervan mee te nemen. Er werd met name specifiek aan de woordvoerder van de taliban gevraagd of zijn regering Afghanen die geen recht hebben op asiel en mogelijk strafbare feiten hebben gepleegd, zouden terugnemen. Daarop antwoordde deze woordvoerder dat deze Afghanen worden teruggenomen en voor de rechtbank gebracht. Aldus blijkt niet dat deze passage verwijst naar elke Afghaanse terugkeerder, laat staan naar Afghanen die geen criminele feiten hebben gepleegd.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (EUAA "*Afghanistan Guidance Note*" van april 2022, p. 49).

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft noodzakelijk.

Het komt aan verzoeker toe aan te tonen dat hij daadwerkelijk verwesterd is dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.12. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nergens aannemelijk maakt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij problemen zal kennen onder het taliban-regime. De Raad wijst er op dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitsingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker beweert louter "*enkel nog de Westerse waarden*" te delen maar concretiseert dit summieri betoog verder niet, laat staan dat hij deze blote bewering op enige wijze staft.

Verder herinnert de Raad er aan dat een leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker bij registratie van zijn beschermingsverzoek niet minderjarig was zoals hij heeft voorgehouden, maar dat zijn leeftijd op 23 maart 2021 werd geschat op 21,5 jaar, waarbij een minimumleeftijd van 19,5 niet kan worden uitgesloten. Gelet op verzoekers vertrek uit Afghanistan in 2020 (AD CGVS, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 10 en 32) blijkt dan ook dat het grootste deel van zijn vormende jaren zich aldaar heeft afgespeeld.

De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat in zijn verzoekschrift enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd. Uit zijn verklaringen is verder ook nergens gebleken dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond. Door in het verzoekschrift louter te wijzen op zijn verblijf in Europa, brengt hij evenmin concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden anders, laat staan negatief, gepercipieerd en geïsoleerd zal worden en hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Het tewerkstellingsattest en de begeleidende mail van zijn werkgever geven enkel aan dat verzoeker in België is tewerkgesteld en dat hij een goede werknemer is maar tonen op zich geen daadwerkelijke verwestering aan, d.i. een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan een loutere tewerkstelling op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken. Verzoeker duidt overigens nergens in concreto aan dat er heden in zijnen hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Met zijn zeer summier betoog maakt verzoeker, wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld en die nog maar 1,5 jaar in België verblijft, geheel niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige, afvallige of als spion of verrader.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit, zoals afpersing of ontvoering, bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Er wordt tenslotte niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijnen hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker nog verwijst naar *“het eerdere schrikbewind”* van de taliban en de strikte interpretatie van sharia, herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

5.13. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico

op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in het land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend moet worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*"). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute

voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld

naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerden de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119).

In de provincie Kapisa, verzoekers regio van herkomst en dus bestemming, hadden er in die periode een 77-tal veiligheidsincidenten plaats, waarvan 57 kunnen worden gekenmerkt als "battles", voornamelijk als gevolg van gewapende confrontaties tussen de taliban en de NRF en andere verzetsgroepen. Er is sprake van een beperkt aantal burgerslachtoffers; alsook van een terugkeer van intern ontheemden naar Kapisa. ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kapisa, verzoekers regio van herkomst, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 14 van de 77 veiligheidsincidenten in de verslagperiode (p. 5, 9). Het betreft clashes tussen verzetsgroepen en de taliban, aanvallen van verzetsgroepen op onbekenden op leden, voertuigen en voorzieningen van de taliban, een raketaanval van het NRF op de taliban, en een vrouw die door de taliban werd gedood nadat zij had verklaard dat een talibancommandant had geprobeerd haar aan te randen. Al deze 14 incidenten werd gecodeerd onder het district Mahmood Razi. De meest getroffen districten in de provincie Kapisa zijn Hisa-e Awali Kohistan, Hisa-e Duwumi Kohistan en Mahmood Razi, daar waar verzoeker afkomstig is van het district Tagab. (COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022, p. 5 en 9; EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 137-140).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsvername van de taliban (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 72).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie dateert grotendeels uit 2021 en is inmiddels verouderd nu er recente rapporten van augustus 2022 worden voorgelegd die aantonen dat de situatie fundamenteel is gewijzigd na de machtsovername door de taliban, of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Kapisa, voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Kapisa. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker maakt derhalve geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er blijkt niet dat verzoeker, meer dan andere bewoners in de provincie Kapisa, een groter risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

6.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES